

NISHA J. TULI

TALE OF THE HEART QUEEN

LIMITED EDITION

DE FONTEIN

HOOFDSTUK ÉÉN

LOR

ERGENS BUITEN APHELION

Mijn hart heeft mijn lichaam verlaten, het bloedt leeg op de ruige, harde aarde onder mijn knieën.

Snikkend klamp ik me aan Nadir vast en ik druk mijn oor tegen zijn borst, gebied zijn hart te kloppen. Dat blijft stil en onbeweeglijk, als hout dat is verkoold door een bosbrand, het leven eruit gezogen en langzaam tot as verknisperend.

De linten van mijn karmijnrode, stroperige magie pompen door zijn ledematen, tastend naar niets dan leegte in zijn borstkas. Het heeft geen zin. Ik verlies mijn grip. Verwoed graai ik naar de flarden van zijn geest die de aarde in sijpelen.

Als ik me zo blij inspannen, loop ik het risico mijn genezende magie kwijt te raken, in de elektrische strengen van mijn bliksem te schieten en alleen maar meer schade aan te richten.

Het is moeilijk voor te stellen dat ik dit nog erger kan maken.

Ik schreeuw. Ik huil. Ik laat mijn tranen de vrije loop. Ik richt me tot de lucht. Ik smee de godin om hem te redden. Ik onderhandel met de hemel. Ik offer mijn ziel in ruil voor zijn leven. Wat er maar voor nodig is.

Mijn zicht is wazig langs de randen en mijn maag draait zich om, gal kruipt omhoog in mijn keel. Zweet drupt over mijn voorhoofd terwijl mijn omgeving kantelt. Mijn schreeuwen vibreren door elke zenuw, bestoken mijn oren en de haartjes op mijn armen en in mijn nek. Mijn huid doet pijn. Mijn haar doet pijn. De pijn in mijn borst voelt alsof reuzenhanden me te pakken hebben en mijn lichaam in tegengestelde richtingen draaien tot ik bijna in tweeën word gescheurd.

Ergens ver weg registreert mijn brein dat Rion en zijn leger nog steeds vlakbij zijn. Hoewel we aan het oog zijn onttrokken, moet ik op mijn hoede blijven. Ze zullen binnenkort ontwaken onder mijn koepel van bliksem tenzij ik hen ook heb weten te doden. Maar iets zegt me dat het niet zo makkelijk zal zijn eindelijk van de Aurorakoning af te komen.

Hij heeft de ark van Hart. Tot een paar dagen geleden had ik er nog nooit van gehoord, maar de ark hoort bij mij. En ik wil hem terug. Iets zegt me dat ik hem terug móét hebben.

Ik denk aan hoe de ark eruitzag toen hij op mijn uitgestrekte hand landde. Wat het Empyreum me vertelde in de Nevelen. Virulentus. Dat zwarte, glinsterende gesteente waarnaar ik zo vaak had gekeken als ik vanuit de Put naar de Auroraburcht staarde en zwoer dat ik die zou verwoesten.

Zijn de arken van dezelfde materie gemaakt?

De herinnering aan Rions verstikkende zwarte magie sijpelt door in mijn turbulente gedachten. Welke duistere kracht vloeit door zijn aderen? Met welke machten heeft de Aurorakoning gespeeld? Is dát waar dit allemaal om ging?

De heer van de onderwereld was de eerste Aurorakoning van het tweede tijdperk. Hij gebruikte virulentus om te proberen Zerra te verwoesten en nu heeft Rion de ark van Hart in handen. Is hij van plan mij ermee te vernietigen? Maar waarom? Of ben ik slechts een stapje op de ladder richting een ander doel?

Wéét Rion dat hij in een bed slaapt dat is omringd door duistere magie?

Kan virulentus Nadir terugbrengen? Ik zou op handen en knieën naar het hart van de Beltzabergen kruipen als dat ervoor nodig was.

‘Nadir,’ snik ik tegen hem aan. Zijn shirt is doorweekt met mijn snot en tranen. ‘Het spijt me. Het spijt me.’

Ik heb dit gedaan. Ik was roekeloos en impulsief en dacht er niet over na wie er in de buurt zou kunnen zijn toen ik mijn magie ontketende. Rion en zijn wachters moesten ervoor boeten dat ze me weer aanraakten.

Hartelijk dank dat je me hebt verteld waar ik haar kon vinden.

Rions woorden komen boven met de harde helderheid van geslepen staal.

Maar ik weiger ze te geloven. Als Nadir mij heeft verraden, had hij daar een reden voor. Dan had hij geen keus. Hij zou het nooit vrijwillig hebben gedaan. Na wat wij samen hebben meegemaakt moet ik dat geloven. Ik gaf hem mijn vertrouwen en ik weiger al bij de eerste test daaraan te gaan twijfelen.

Jammerend grijp ik de stof van Nadirs tuniek vast en ik vraag me af hoe ik verder moet. Hoe kan ik zonder hem bestaan?

Mijn magie zindert onder mijn huid en trekt naar hem toe als vingers die een druppel vocht in de woestijn zoeken. Het is datzelfde trekken dat ik altijd voelde voordat we eindelijk toegaven wie we voor elkaar waren. Voelt ze het verlies ook?

Niemand's hart is ooit in zo veel stukken gebroken als dat van mij. Er bestaat geen getal dat groot genoeg is om de scherven te tellen die onder mijn huid drukken. Ik ben ontroostbaar. In de golven gesmeten van een bodemloze zee waar ik voor altijd zal blijven zinken.

Mijn zielsverwant. Ik heb mijn zielsverwant gedood.

‘Help!’ schreeuw ik alsof iemand ervoor zou kunnen zorgen dat dit niet echt is. Mijn maag verkrampst en mijn harts slag bonst in mijn schedel en hakt daar in op de broze wanden. ‘Neem mij ook,’ fluister ik. Ik kan niet verder leven in de wetenschap dat ik hem dit heb aangedaan.

Mijn hart bevindt zich nu buiten mij, blootgesteld en rauw zodat de wereld kan zien wat voor monster ik ben geworden.

Ik huil en huil tot mijn ziel uit mijn borst smelt en mijn ledematen geen enkele emotie of gevoel meer hebben, en ik verdoofd, hol en gebroken achterblijf.

HOOFDSTUK TWEE

‘O, kap met dat gejang,’ klinkt een scherpe stem die me in verstikkende stilte doet verstijven. Ik draai met een ruk mijn hoofd om en zie dat we niet meer in het bos zijn waar ik Nadir heen heb gesleept. ‘Het is zo... slijmerig.’

We zijn in een enorme ronde ruimte, de vloer is gemaakt van een glanzend materiaal dat marmer zou kunnen zijn, alleen is het één grote plaat zonder waarneembare naden. We zijn omgeven door ramen. Ze laten een zacht wit licht binnen dat bijna lijkt te zoemen. Ik voel het meer dan dat ik het hoor, als een minieme trilling achter in mijn mond.

Hoewel dit niet dezelfde kamer is waar ik het Empyreum heb ontmoet, zegt een voorgevoel me dat ik weer in de Nevelen ben, maar ik weet niet of dat gunstig is of niet.

Gezien mijn fucking mazzel van de laatste tijd is het waarschijnlijk een catastrofe.

Voor me staat een vrouw. Haar zilveren jurk valt in lichte, luchtige plooiën tot op de grond. Haar gebronsde armen zijn bloot en haar blonde krullen komen bijna tot haar middel. Een zilveren diadeem omlijst haar beeldschone, hartvormige gezicht. Een paar priemende zeegroene ogen staart met koele afstandelijkheid op me neer.

Ze komt me bekend voor en het duurt even voor ik haar kan plaatsen. Ze is de voormalige Aphelionkoningin die niet voor haar volk zorgde en 'vrijwillig' een godheid werd.

'Zerra,' fluister ik en ze houdt haar hoofd scheef als ze op me neer kijkt alsof ik stront aan haar schoen ben.

'Je hebt me aangeroepen.' Sierlijk spreidt ze haar armen, de palmen omhoog. 'Dus hier ben ik.'

Ik kijk om me heen op zoek naar het Empyreum met het vreemde, veranderende lichaam van vele mensen, maar het lijkt erop dat wij drieën de enigen hier zijn.

'Is dit de man aan wie je zo gehecht bent?' zegt Zerra en ze trekt haar neus op terwijl ze bij hem neerhurkt en hem van top tot teen taxeert. Het duurt even tot die woorden doordringen. Weet ze wie ik ben? Wie Nadir is?

Ik grijp haar slanke pols beet. Ze voelt zo fragiel als een vogeltje, maar de lucht om haar heen is doordrenkt met de stank van chaos en ik kan haar maar beter niet onderschatten.

'Kun je hem helpen?' vraag ik als ze haar arm losrukt.

Ze is een godin. Als iemand dit kan oplossen, is zij het wel.

'Alsjeblieft. Ik heb het verkloot. Ik verloor de controle over mijn magie, en ik...'

Zerra's neusvleugels sperren open, waarna ze weer overeind komt en twee zorgvuldige stappen achteruitzet om afstand tussen ons te creëren.

'Ik kan hem helpen,' zegt ze zakelijk, alsof ze me daarmee niet een reddingslijn geweven van glinsterende gouddraad toewerpt.

'Bedankt,' zeg ik, bereid mijn eigen leven in te ruilen of wat ze maar wil. 'Alsjeblieft. Ik zou er alles voor over hebben als je dat wilt doen.'

Zerra's mond vormt zich tot een glimlachje waar mijn nekharen van overeind gaan staan.

'Ja. Dat zul je zeker, Lor.'

Ik knipper met mijn ogen, voel weer de onheilspellende steek

van haar schoonheid en wacht op welke voorwaarde ze aan mijn toekomst zal verbinden. Onze toekomst. Ik geef Nadir een kneepje en hoop dat hij weet dat ik er alles aan doe om dit te fixen.

‘Wat?’ vraag ik uiteindelijk als ze me aan blijft staren met dezelfde minachtende blik. ‘Hij ademt niet. Schiet op. Wat wil je?’

Ze wappert met haar hand. ‘Geen zorgen. Zolang hij bij mij is, bevindt hij zich in een opgeschorte toestand. Hij zal in orde zijn als ik er eenmaal voor kies hem weer tot leven te wekken. Het zal zijn alsof je hem nooit hebt vermoord.’

Die woorden maken de bout los die zat vastgedraaid in mijn borst, maar zo makkelijk kan het niet zijn. Ik ben er zeker van dat ik voordat dit voorbij is nog veel bruggen moet oversteken. Ik klamp me steviger aan hem vast en voel hoe koud hij al is, zie hoe de kleur uit zijn huid is getrokken. Ik strijk met mijn duim over de boog van zijn donkere wenkbrauw en mijn vingers strelen zijn wang. Tranen branden in mijn ogen. Als ik weer naar Zerra opkijk, staat ze naar ons te kijken met een plooi tussen haar schitterende blauwgroene ogen.

‘Wat kan zorgen dat je ervoor kiest hem weer tot leven te brengen?’ vraag ik door ongeduldig op elkaar geklemde kaken.

Ze vouwt haar handen in elkaar bij haar middel en loopt langzaam een paar passen naar links en dan naar rechts en draait zich dan weer naar ons. Mijn hart zit in mijn keel en ik verbijt de neiging om tegen haar te schreeuwen dat ze verdomme moet opschieten.

‘De arken,’ zegt ze na een poosje. Er vallen een paar puzzelstukjes op hun plek.

‘Cloris Payne heeft ons over de arken verteld.’

‘Hogepriesteres Cloris,’ zegt ze. ‘Respecteer haar positie en gebruik haar titel.’

Ik draai met mijn nek omdat ik anders met mijn ogen ga rollen. Ik zal Cloris fucking Payne respecteren als varkens de hoorns van eenhoorns dragen.

‘Oké, hogepriesteres Cloris vertelde erover.’

Zerra heft haar kin alsof dat haar tevreden stelt. Maar slechts een beetje. Haar hele houding brengt iets over wat een bespotting in de vorm van een sterveling lijkt. Dit is de godin die over onze levens gaat? Deze nietige, verachtelijke vrouw?

‘Ik heb de ark van Hart niet, als dat is wat je wil.’

‘Alles op z’n tijd,’ zegt ze.

Ik kies ervoor niet te veel na te denken over wat dat betekent, want op dit moment is Nadir terugbrengen het enige wat ertoe doet.

‘De Alluvionkoning heeft een ark in zijn bezit,’ zegt Zerra.

Ik zucht en voel de druk opbouwen bij mijn slapen omdat ik al weet waar dit heen gaat.

‘Ik wil dat jij die voor me gaat halen,’ zegt ze.

‘Natuurlijk wil je dat. En dan breng je Nadir weer tot leven?’

Ze drukt haar lippen op elkaar en knikt. ‘Dan breng ik hem weer tot leven.’

‘En als ik die ark niet kan vinden?’

Ze trekt haar neus op en houdt haar hoofd schuin met een soepele katachtige beweging. ‘Dan sterft je zielsverwant.’

Bij die woorden trekt mijn borst samen alsof mijn ribben met dikke ijzeren kettingen aan elkaar zijn gebonden.

‘Breng hem nu tot leven,’ smeek ik. ‘Hij kan helpen met zoeken. En als het niet lukt, vinden we wel een andere manier om je terug te betalen. Je hebt mijn woord.’

Zerra loopt nog een paar passen de andere kant op en neemt de tijd. Ik krijg het gevoel dat ze wil dat ik me in bochten wring en ik doe mijn best om mijn irritatie te bedwingen. Ze is op dit moment mijn enige hoop dus ik moet haar te vriend houden.

Als dat al mogelijk is.

Als ik kijk naar deze ene interactie en naar haar verleden, vermoed ik dat de goede kant van deze godin-geworden-Hoge-Fae-koningin lang geleden in brand is gestoken en tot as is opgebrand.

‘Nee,’ zegt ze. ‘Dat idee staat me niet aan.’

‘Maar Nadir weet meer over heersers en hun koninkrijken dan ik,’ zeg ik. ‘Hij zal veel beter kunnen helpen. Dan zal ik de ark sneller vinden.’

Ik probeer mijn stem te moduleren naar iets wat lijkt op zelfvertrouwen terwijl mijn ingewanden smelten tot een rauwe poel van berouw.

‘Zodat jullie twee tegen mij kunnen samenspannen?’ vraagt ze. Er verschijnt een frons op mijn voorhoofd als ik denk aan het laatste wat het Empyreum tegen me zei. Ze willen Zerra vervangen... en op dat moment rollen hun laatste woorden mijn hoofd in met de kracht van een vloedgolf.

Een koningin zonder rijk.

Ze willen mij op die positie. Denk ik.

Weet Zerra dat? Vorm ik nu een bedreiging voor haar?

Argwaan brandt zich een weg omhoog achter in mijn nek. Is het toeval dat Zerra me slechts enkele ogenblikken later vindt? Het Empyreum zal het haar toch niet hebben verteld? En als ze dat wel heeft gedaan, waarom?

Ik schud mijn hoofd en doe alsof ik geen flauw benul heb. ‘Ik weet niet wat dat betekent. Waarom zouden we samenspannen tegen jou?’

Ik wil haar positie niet. Het is wel het laatste wat ik wil, net als de oorspronkelijke heersers die dit lot ook weigerden. Ze wilden terug naar huis en hun volk helpen herstellen van de rampen die hun land plaagden. Dat is wat ik wil. Ik wil terug naar Hart en mijn plaats innemen waar ik weet dat ik thuishoor.

Ik negeer het veroordelende stemmetje in mijn hoofd dat zegt dat, ook al is het wat ik wil, dat misschien nooit mijn lot is geweest.

Maar laten we één probleem tegelijkertijd aanpakken.

Moet ik haar vertellen dat ik niet van plan ben haar te vervangen? Zou ze me geloven? Stel dat ze er niets van weet en ik zo alleen maar alles aan haar onthul?

‘Dat zouden we nooit doen,’ zeg ik. ‘Ik weet niet eens hoe.’

Ze brengt een geluid voort dat aangeeft dat ze me niet gelooft.

‘Dit zijn mijn voorwaarden. Jij reist naar Alluvion, probeert bij Cyan in de gunst te komen en zoekt uit waar zijn ark is verborgen.’

‘Is dat alles?’ vraag ik terwijl hoop omhoogwervelt in mijn borst. Dit kan ik wel.

‘Nee, dat is niet alles,’ snauwt ze me toe alsof ik letterlijk de domste persoon ben die ze ooit heeft ontmoet. ‘Daarna steel je hem voor mij.’

Ik hou nog een vermoeide zucht in die deze hele kamer omver dreigt te blazen. Iedereen wil iets van mij. Rion. Atlas. Cloris. En nu... deze godin die een beetje een bitch lijkt. Maar erger nog, ze lijkt ook gevaarlijk. Er hangt een zwaard boven mijn hoofd.

‘En dan wek je Nadir weer tot leven?’

‘Ja,’ zegt ze. ‘Beslis nu. Dit gesprek begint saai te worden. Ik kan hem net zo makkelijk gewoon laten sterven. Maakt mij geen zak uit.’

Ze zegt het nonchalant, maar de woorden smaken als een leugen.

Het Empyreum beschreef de grote moeite die ze zich in het verleden heeft getroost om de arken terug te halen. Dat zou ze allemaal niet hebben gedaan als ze niet belangrijk waren. Ze heeft heel Ouranos ondersteboven gehaald, en nu is ze van plan er weer naar te zoeken.

Waarom denkt ze dat ik zal slagen waar haar priesteressen faalden? Waarom vraagt ze het aan mij? Zag ze een kans toen ik haar aanriep, wetende dat ze Nadir als pressiemiddel kon gebruiken? Of is alles toeval?

En maakt het allemaal uit nu zijn leven op het spel staat?

‘Waar zal Nadir zijn terwijl ik in Alluvion ben?’

‘Hier bij mij,’ antwoordt Zerra. ‘Verwachtte je een defilé?’

De bittere smaak van woede trekt door mijn keel. ‘Ik moet alleen weten dat hij veilig is.’

Ze rolt met haar ogen. ‘Je hebt niet veel keus, lieve Lor. Of je accepteert mijn aanbod, of ik stuur je terug naar Ouranos en je zoekt het maar in je eentje uit. Maar hij zal er niet meer zijn. Weet dat.’

Het kan zijn dat ik rechtstreeks in haar val loop als ze op de hoogte is van de plannen van het Empyreum, en ik heb geen idee of ze zich aan haar woord zal houden, maar ik besef dat ik weinig keus heb. Als ik het niet probeer gaat Nadir zeker dood.

Ze wuift met haar hand over zijn lichaam alsof hij een gevallen boomstam op haar pad is. Hoe kan een godin zo harteloos zijn? Ik herinner mezelf eraan dat ze een verwende jonge koningin was die in deze rol is gedwongen. Ze is helemaal geen welwillend wezen, zoals ons is wijsgemaakt. Ze heeft nooit voldaan aan de potentie die het Empyreum in haar zag. Misschien weet ze niet beter.

‘Goed,’ zeg ik door op elkaar geklemde kaken. Het is een dwaze missie, maar ik zal er alles aan doen om mijn zielsverwant te redden.

En hoe erg kan het zijn?

Ik wrijf met een hand over mijn gezicht.

Wanneer ben ik zo goed geworden in mezelf voor de gek houden?

‘Ik dacht al dat je dat zou zeggen.’ Ze glimlacht zelfvoldaan. ‘Je hebt vijf dagen.’

‘Wat? Dat is nooit genoeg!’

Maar een seconde later knippert mijn omgeving weg in een flits van wit licht en lig ik met mijn gezicht omlaag op een warm stuk zand. Mijn haar zwiept van een sterke wind die aan mijn kleding rukt.

Ik hoest gruis uit terwijl ik mezelf rechtop duw en een uitgestrekte kristalblauwe zee de horizon zie vullen. Zittend kijk ik om me heen en realiseer ik me dat Zerra me in Alluvion moet hebben gedropt.

Dat heeft ze in elk geval voor me gedaan. Ze moet die ark wel heel graag willen.

‘Bitch,’ zeg ik terwijl ik het zand uit mijn mond veeg. Zo krijg ik echter alleen maar meer zandkorrels op mijn tong. Ik probeer ze uit te spugen, maar er blijven er nog meer tussen mijn tanden en in mijn keel steken.

Ik krimp ineen van de pijn in elk gewricht en elke spier. Door het gevecht en de achtervolging in het Zonnepaleis, mijn pogingen Nadir te genezen en het emotionele gewicht van het verlies van mijn zielsverwant, heb ik het gevoel dat mijn lijf uit vijfhonderd kilo lood bestaat.

In de verte staat mijn doel. Een glinsterend paleis gemaakt van wat eruitziet als zeeglas staat aan het water te schitteren in de zon; het huis van de Alluvionkoning.

Ik staar ernaar en bedenk hoe ik dit moet aanpakken. Erheen lopen en mezelf kenbaar maken? Moet ik Cyan vertellen wie ik ben? Zou hij me geloven? En als hij me gelooft, zou hij me verwelkomen of zou hij me belasteren vanwege de daden van mijn grootmoeder? Misschien zal hij net als ieder ander proberen me te gebruiken. Kan ik hem mijn geheimen toevertrouwen? Weten de heersers van Ouranos dat de erfgenaam van Hart is opgedoken?

Ik hys me omhoog en veeg het zand van mijn livrei van het gouden Zonnepaleis. Ik denk aan Nadir in zijn zwarte kleding en hoe hij weigerde het uniform te dragen tijdens onze missie naar de Spiegel. Een snik baant zich een weg uit mijn borst en ik leg mijn hand erop alsof ik zou kunnen voorkomen dat mijn hart lekt en door mijn ribben bloedt. Maar ik moet moedig zijn, voor hem.

Ik doe een poging mijn gekreukte kleding recht te trekken en kam met mijn vingers de knopen uit mijn haar. Ik wrijf over mijn gezicht alsof dat iets zal doen om me toonbaarder te maken. Ik zie er vast uit als iets wat de zee op het strand heeft uitgekotst.

‘Had je me niet iets schoons kunnen geven om aan te trekken?!’ schreeuw ik naar de hemel, maar het antwoord is slechts uitdagende stilte.

Zerra kijkt waarschijnlijk toe en geniet van ieder moment.

‘Klotegoden,’ mompel ik in mezelf terwijl ik me een weg baan door het zachte zand dat al in mijn laarzen zit en mijn huid schuurt.

Ik herinner me de stranden van Aphelion en de dag dat ik aan een touw boven het water werd gehangen. Ik heb besloten dat ik

stranden haat, en zand en misschien ook de zee, hoe mooi ze ook is. Deze is waarschijnlijk ook gevuld met dodelijke, vleesetende wezens.

Ik trek mijn laarzen uit en vloek als het hete zand onmiddellijk mijn voeten brandt.

Ja, ik haat het klotestrand.

Walg er zelfs van.

Ik verplaats me snel in een poging verlichting te vinden van deze vervloekte strook schroeïend zand.

Eindelijk verschijnt er een stenen pad dat naar het paleis kronkelt. In de verte zie ik twee wachtposten bij de ingang.

Het voelt alsof ik geen andere keus heb dan naar hen toe te lopen en me voor te stellen. Ik kan proberen een manier te vinden om naar binnen te glippen, misschien een baantje als bediende te krijgen zoals Willow in Aphelion, maar de klok tikt door op deze onmogelijke tijdlijn en ik heb maar vijf dagen. Directheid is geboden.

Ik loop over het pad. De stenen zijn warm, maar schroeien mijn voeten in elk geval niet. Als ik binnen het zicht van de poort ben, stop ik en probeer mijn haar nog een keer glad te strijken om iets meer te lijken op de koningin die ik kennelijk ben. Al is het vrij hopeloos.

Ik overweeg mijn laarzen weer aan te trekken, maar omdat mijn voeten onder het zand zitten is dat geen aantrekkelijke gedachte.

Dus recht ik mijn schouders en probeer ik zelfvertrouwen uit te stralen.

Fake it till you make it, zeggen ze.

Ik heb zo'n gevoel dat ik op het punt sta de grootste oplichter van de wereld te worden.

Ik adem uit en marcheer naar de poort, mijn laarzen in mijn hand en mijn kin vooruitgestoken, vasthoudend aan de belofte van mijn gegarandeerde mislukking.

In de serie 'Artifacts of Ouranos' van Nisha J. Tuli verschijnen

Trial of the Sun Queen (1)

Rule of the Aurora King (2)

Fate of the Sun King (3)

Tale of the Heart Queen (4)

Oorspronkelijke titel: *Tale of the Heart Queen*

© 2025 Nisha J. Tuli

Published by agreement with Folio Literary Management, LLC and Sebes & Bisseling Literary Agency

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Maya Denneman, Marike Groot en Sander Brink

Omslagontwerp: Miblant.com / Bert Holtkamp

Beeld binnenwerk: Daria / Adobe Stock

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8114 6

ISBN e-book 978 90 261 8115 3

ISBN audio 978 90 261 8242 6

NUR 285